

A fény hangjai

Az ember megállt a Fehér Fény Kapujában,
és így könyörgött:

– Tudom, hogy hallasz, Te, aki Én vagyok,
hát tedd meg akaratom,
hogymint kiáltok belőlem a vágyat,
ami ellenemben hatalomra tör,
hogymint kiáltok belőlem a félelmet
és a hazugságokat,
amik véretem vesznek,
hogymint Én, és Te, aki Én vagyok,
a Fehér Fény Kapujában
Egyek lehessünk.

És megszólaltak erre a Fény csendes hangjai:

– Én, aki Te vagy, azt válaszolom:
csak magadat kell hallanod,
hogymint meghallod a választ,
mert ha akaratom szerint teszek,
nem irthatok ki belőled
sem vágyat, sem félelmet,
se más karmos béklyót,
mert nem lennének,
ha őket Te nem Akarnád,
mert Tiéd
a Változás gyönyörű adománya,
és Tiéd a lépés, ami Hozzámm vezet,
hogymint Te, és Én, aki Te vagy,
a Fehér Fény Kapujában
Egyek lehessünk.

És az ember felnézett akkor,
bele a Fénybe, és azt kérdezte:

– Te, aki Én vagyok,
milyen végtelen Isten
fényét tükrözöd szemembe,
van-e Vég és végső Tükrözés,
van-e egy örök Ige a szavak léte fölött,
s az Útnak vége, van-e?

S a Fény szelíd hangjai megválaszoltak erre is:
– Ha nem látod, lásd,
milyen végtelen Isten fényét
tükrözöm szemedbe,
lépj közelebb,
hogy tükroemben megismerd az Istent,
hogy Magadat végre
megismerd a Fényben,
mert csak Te tükrözödsz
és az Ige, ami Örök,
mert az Utak
a Fehér Fény Kapujából indulnak
és oda térnek vissza
– mint a Kérdések
– és a Válaszok is.

Paulinyi Tamás